

Α. Β. (Δ)

Αριθμός 2775/2014

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Νοεμβρίου 2013 με την εξής σύνθεση: Ε. Γαλανού, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύουσα, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος, που είχε κώλυμα, Α.-Γ. Βώρος, Ε. Νίκα, Σύμβουλοι, Β. Μόσχου, Γ. Φλίγγου, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 29 Ιουνίου 2010 αίτηση:

της Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία "ΓΑΛΑΚΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΛΑΡΙΣΗΣ Α.Ε." και το διακριτικό τίτλο «ΟΛΥΜΠΟΣ», που εδρεύει στη Λάρισα (16^ο χλμ. Ε.Ο. Λάρισας-Θεσσαλονίκης), η οποία παρέστη με τους δικηγόρους: 1) Βασιλική Σερεμέτη (Α.Μ. 709 Δ.Σ. Λάρισας) και 2) Δημήτριο Γαλάνη (Α.Μ. 12938), που τους διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο, κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κότσικα αρ. 1Α και Πατησίων), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Μαρίνα Σταυροπούλου (Α.Μ. 17832), που την διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα εταιρία επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 15/2010 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Οι πληρεξούσιοι των διαδίκων δήλωσαν, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου 21 του Κανονισμού Λειτουργίας του Δικαστηρίου, ότι δεν θα αγορεύσουν.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας. Συμβούλου Ε. Νίκα.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη

σε αίθουσα του δικαστηρίου κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ á τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως κατεβλήθη το νόμιμο παράβολο (υπ' αριθμ. 1106625 έως και 1106628/2010 ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της υπ' αριθμ. 15/2010 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, κατά το μέρος που με την απόφαση αυτή απορρίφθηκε προσφυγή της αναιρεσεύουσας εταιρίας κατά της υπ' αριθμ. 369/Ν/2007 αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού (σε Ολομέλεια), με την οποία της επιβλήθηκε πρόστιμο, ύψους 3.168.806,01 ευρώ, για παράβαση των άρθρων 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 και 81 παρ. 1 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΣυνθΕΚ) και, ειδικότερα, για την συμμετοχή της σε συμφωνία καθορισμού τιμών και κατανομής πηγών εφοδιασμού στην αγορά του αγελαδινού γάλακτος («συμφωνία της Λάρισας»), το οποίο πρόστιμο περιορίσθηκε με την προσβαλλομένη απόφαση σε 1.534.403 ευρώ.

3. Επειδή, ο Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16.12.2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης (ΕΕ L 1) ορίζει στο άρθρο 3 παρ. 1 αυτού ότι «Οσάκις οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ή τα εθνικά δικαστήρια εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία ανταγωνισμού σε συμφωνίες, αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων ή εναρμονισμένες πρακτικές κατά την έννοια του άρθρου 81 παράγραφος 1 της συνθήκης, οι οποίες είναι πιθανόν να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών κατά την έννοια της διάταξης αυτής, εφαρμόζουν επίσης το άρθρο 81 της συνθήκης, στις εν λόγω συμφωνίες, αποφάσεις ή εναρμονισμένες πρακτικές. ...». Περαιτέρω, στο άρθρο 11 του αυτού Κανονισμού, υπό τον τίτλο «Συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών», προβλέπονται τα εξής: «1. Η

Επιτροπή και οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών συνεργάζονται στενά για την εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας ανταγωνισμού. 2. ... 3. Όταν οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ενεργούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 81 ή του άρθρου 82 της συνθήκης, ενημερώνουν εγγράφως την Επιτροπή πριν ή αμέσως μετά την έναρξη του πρώτου τυπικού μέτρου έρευνας. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να διαβιβασθούν και στις αρχές ανταγωνισμού των λοιπών κρατών μελών. 4. Το αργότερο 30 ημέρες πριν από την έκδοση απόφασης με την οποία θα διατάσσεται η παύση μιας παράβασης, θα γίνονται δεκτές αναλήψεις δεσμεύσεων ή θα ανακαλείται το ευεργέτημα ενός κανονισμού περί απαλλαγής κατά κατηγορία, οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ενημερώνουν την Επιτροπή. Προς το σκοπό αυτό, παρέχουν στην Επιτροπή την περίληψη της υποθέσεως, την προβλεπόμενη απόφαση ή, εάν δεν ληφθεί απόφαση, κάθε άλλο έγγραφο που επισημαίνει τον προτεινόμενο τρόπο δράσης. Οι πληροφορίες αυτές μπορούν να διαβιβασθούν και στις αρχές ανταγωνισμού των λοιπών κρατών μελών. Κατ' αίτηση της Επιτροπής, η αρχή ανταγωνισμού που έχει κινήσει τη διαδικασία θέτει στη διάθεση της Επιτροπής άλλα έγγραφα τα οποία βρίσκονται στην κατοχή της και είναι αναγκαία για την εκτίμηση της υπόθεσης. Οι πληροφορίες που παρέχονται στην Επιτροπή μπορούν να διαβιβασθούν στις αρχές ανταγωνισμού των λοιπών κρατών μελών. Οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού μπορούν επίσης να ανταλλάξουν μεταξύ τους πληροφορίες που απαιτούνται για την εκτίμηση υπόθεσης της οποίας έχουν επιληφθεί δυνάμει των άρθρων 81 και 82 της συνθήκης. 5. ... 6. Η κίνηση διαδικασίας με σκοπό την έκδοση απόφασης κατ' εφαρμογή του κεφαλαίου III από την Επιτροπή συνεπάγεται την απώλεια από τις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών της αρμοδιότητάς τους να εφαρμόζουν τα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης. Εάν η αρχή ανταγωνισμού κράτους μέλους έχει ήδη επιληφθεί μιας υπόθεσης, η Επιτροπή κινεί διαδικασία μόνον κατόπιν διαβούλευσης με αυτή την εθνική αρχή ανταγωνισμού». Εξ άλλου, στην παρ. 2 του άρθρου

16 του ιδίου κανονισμού, το οποίο τιτλοφορείται «Ομοιόμορφη εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας ανταγωνισμού», ορίζεται ότι «Όταν οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών αποφαινούνται για συμφωνίες, αποφάσεις ή πρακτικές δυνάμει του άρθρου 81 ή του άρθρου 82 της συνθήκης, οι οποίες έχουν ήδη αποτελέσει αντικείμενο απόφασης της Επιτροπής, δεν δύνανται να λαμβάνουν αποφάσεις που να συγκρούονται με την απόφαση που έχει λάβει η Επιτροπή».

4. Επειδή, ο Κανονισμός 1/2003 κατήργησε το προηγούμενο συγκεντρωτικό σύστημα, που είχε θεσπισθεί με τον κανονισμό του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και καθιέρωσε, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας, ένα σύστημα παραλλήλων αρμοδιοτήτων, που απαιτεί την στενή συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών για την εφαρμογή των κανόνων του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού. Στο πλαίσιο της συνεργασίας αυτής προβλέπεται από την προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 11 παρ. 4 του ως άνω Κανονισμού η προηγούμενη ενημέρωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής όχι για την προστασία (δικαιωμάτων) των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, αλλά με σκοπό «να επιτυγχάνεται ο συντονισμός των απαγορευτικών αποφάσεων και των ισοδύναμων αποφάσεων κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η συνεκτική εφαρμογή» (βλ. την οικεία αιτιολογική έκθεση στην πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής υπό στοιχ. COM/2000/0582/τελικό). Εξ άλλου, δεν προβλέπεται από τον Κανονισμό υποχρέωση της εθνικής αρχής ανταγωνισμού να απόσχει από την λήψη αποφάσεως ούτε ακυρότητα της πράξεως που αυτή εξέδωσε, εάν δεν έχει προηγηθεί σχετική ενημέρωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Εν όψει τούτων, η προηγούμενη ενημέρωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής δεν συνιστά, κατά την πρόδηλη έννοια της ως άνω διατάξεως, ουσιώδη τύπο, επιβαλλόμενο επί ποινή ακυρότητας της διαδικασίας εκδόσεως της οικείας αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού (ΣτΕ 1881/2014).

5. Επειδή, εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα ζήτησε με την προσφυγή της ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού λόγω παραβάσεως των απορρεουσών από το άρθρο 11 παρ. 4 του Κανονισμού 1/2003 υποχρεώσεων της εν λόγω αρχής προς ενημέρωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και, ειδικότερα, για τον λόγο ότι στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν απεστάλη σχέδιο αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού, αλλά η επί της υποθέσεως εισήγηση της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού. Το δικάσαν δικαστήριο απέρριψε ως αβάσιμο τον ως άνω λόγο προσφυγής δεχθέν, αφ' ενός μεν, ότι «η ΕΕ ενημερώθηκε για την υπόθεση και απάντησε ότι δεν προτίθεται να κινήσει σχετική διαδικασία, όπως προκύπτει από το από 2.5.2007 σχετικό έγγραφο αυτής», αφ' ετέρου δε, ότι «οι προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 4 του ανωτέρω Κανονισμού εισάγουν ενδοδιαδικαστικές ρυθμίσεις για τον καλύτερο συντονισμό του ευρωπαϊκού και των εθνικών οργάνων και δεν θεσπίζουν δικαιώματα για τους διοικουμένους, ούτε έχουν τεθεί επί ποινή ακυρότητας». Η κρίση αυτή είναι, κατά τα προεκτέθεντα, νόμιμη και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

6. Επειδή, με την υπ' αριθ. 8275/15.12.2006 κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Οικονομίας και Οικονομικών και Ανάπτυξης (ΦΕΚ Β' 1890/29.12.2006) θεσπίσθηκε, κατ' επίκληση της εξουσιοδοτικής διατάξεως της παρ.10 του άρθρου 8 του ν. 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού» (ΦΕΚ Α' 278), όπως η διάταξη αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ. 12 του ν. 2837/2000 (ΦΕΚ Α' 178), «Κανονισμός Λειτουργίας και Διαχείρισης της Επιτροπής Ανταγωνισμού», ο οποίος και ήταν εφαρμοστέος κατά την συζήτηση της προκειμένης υποθέσεως ενώπιον της Επιτροπής Ανταγωνισμού. Στο άρθρο 11 του Κανονισμού αυτού, υπό τον τίτλο «Εισήγηση - Προθεσμία

κατάθεσης Υπομνημάτων», προβλέπονται ειδικότερα τα εξής: «1. Η Εισήγηση της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού επιδίδεται στα μέρη με επιμέλεια της Γραμματείας της Επιτροπής μαζί με την κλήτευση. 2. Τα μέρη οφείλουν να καταθέσουν επί ποινή απαραδέκτου στη Γραμματεία της Επιτροπής το αργότερο τριάντα ημέρες (30) πριν από τη συζήτηση γραπτό υπόμνημα, με το οποίο να διατυπώνουν τις απόψεις τους, να δηλώνουν εάν επιθυμούν να ασκήσουν το δικαίωμα προφορικής ακρόασης, να ανακοινώνουν το όνομα του νομίμου εκπροσώπου τους και τον αριθμό των μαρτύρων, δηλώνοντας το αντικείμενο επί του οποίου θα εξετασθούν και αιτιολογώντας ειδικώς την ανάγκη εξέτασης τους, ενώπιον της Επιτροπής. Ο αριθμός των μαρτύρων δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει για κάθε διάδικο μέρος τους τρεις. Η Επιτροπή διατηρεί την ευχέρεια να περιορίσει τον αριθμό των προτεινόμενων μαρτύρων με απόφασή της που λαμβάνεται κατά τη συζήτηση της υπόθεσης. Εντός της ίδιας προθεσμίας τα μέρη οφείλουν επί ποινή απαραδέκτου να προσκομίσουν και όλα τα αποδεικτικά μέσα και διαδικαστικά έγγραφα που επικαλούνται. Η Επιτροπή σε κάθε περίπτωση διατηρεί την ευχέρεια να αποφασίσει τη διεξαγωγή προφορικής ακροάσεως. 3. ...». Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι η πρόταση εξετάσεως μαρτύρων πρέπει να αιτιολογείται ειδικώς ως προς την αναγκαιότητα των καταθέσεων των προτεινόμενων προσώπων.

7. Επειδή, με την προσφυγή της η αναιρεσείουσα εταιρία προέβαλε ότι αποστερήθηκε της δυνατότητας να υπερασπισθεί τα δικαιώματά της μέσω της εξετάσεως μαρτύρων λόγω του περιορισμού του αριθμού των μαρτύρων που ηδύνατο να προτείνει σε τρεις (3) βάσει της προεκτεθείσης διατάξεως του άρθρου 11 παρ.2 του Κανονισμού. Ειδικότερα προέβαλε ότι, αν και με το από 16.2.2007 υπόμνημά της προς την Επιτροπή Ανταγωνισμού, με το οποίο προέτεινε την εξέταση τριών μαρτύρων, είχε αναφέρει ότι θα ήταν απαραίτητη η εξέταση και άλλων δύο μαρτύρων – όμως το τελευταίο αυτό αίτημα απορρίφθηκε –

./.

σιωπηρά- από την Επιτροπή. Με την προσβαλλομένη απόφαση έγινε δεκτό ότι η αναιρεσείουσα είχε ζητήσει να εξεταστεί συμπληρωματικά από την Επιτροπή Ανταγωνισμού, πέραν των τριών (3) βασικών μαρτύρων της, και Όμως, ούτε από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ούτε στην προσφυγή της αναιρεσείουσας γίνεται αναφορά στους λόγους για τους οποίους είχε ζητηθεί η εξέταση των προταθέντων μαρτύρων ενώπιον της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, η σιωπηρά απόρριψη του ως άνω αιτήματος της αναιρεσείουσας θα μπορούσε να εύρει νόμιμο, κατ' αρχήν, έρεισμα στην έλλειψη της απαιτούμενης από την διάταξη του άρθρου 11 παρ. 2 του Κανονισμού θεμελιώσεως του λόγου εξετάσεως των μαρτύρων αυτών. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι λόγοι προσφυγής, που ερείδοντο στην υπόθεση ότι το αίτημά της αναιρεσείουσας απορρίφθηκε ως εκ της υπερβάσεως του οριζομένου στο άρθρο 11 παρ.2 του Κανονισμού αριθμού μαρτύρων, διάταξη η οποία και επλήσσετο ως αντισυνταγματική και αντίθετη προς το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, ενώ, κατά τα ανωτέρω, η άρνηση εξετάσεως προσθέτων μαρτύρων της αναιρεσείουσας μπορεί να εύρει αυτοτελές έρεισμα στην μη αιτιολόγηση της ανάγκης εξετάσεώς τους, ζήτημα αναφορικά με το οποίο ουδέν προεβλήθη, ήταν αλυσιτελείς και, συνακόλουθα, νομίμως απορρίφθηκαν με την προσβαλλομένη απόφαση, ανεξαρτήτως των ειδικότερων αιτιολογιών της. Κατ' ακολουθίαν, οι λόγοι αναιρέσεως με τους οποίους πλήσσεται η σχετική απορριπτική κρίση του δικάσαντος διοικητικού εφετείου -δια της επαναφοράς των λόγων της προσφυγής- είναι, εν πάση περιπτώσει, απορριπτέοι.

8. Επειδή, ο ν. 703/1977, ο οποίος ίσχυε κατά τον κρίσιμο, εν προκειμένω χρόνο, ορίζει, στο άρθρο 1 παρ. 1 αυτού ότι «Απαγορεύονται πάσαι αι συμφωνίαι μεταξύ επιχειρήσεων, πάσαι αι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και οιασδήποτε μορφής ενηρμονισμένη πρακτική επιχειρήσεων, αι οποίαι έχουν ως αντικείμενον ή αποτέλεσμα την παρακώλυσιν, τον περιορισμόν ή την νόθευσιν του ανταγωνισμού ιδία δε

αι συνιστάμεναι εις: α) τον άμεσον ή έμμεσον καθορισμόν των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής. β) τον περιορισμόν ή τον έλεγχο της παραγωγής, της διαθέσεως, της τεχνολογικής αναπτύξεως ή των επενδύσεων. γ) την κατανομήν των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού. ...». Εξ άλλου, στο άρθρο 81 παρ.1 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ορίζεται ότι «Είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και απαγορεύονται όλες οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε εναρμονισμένη πρακτική, που δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και ιδίως εκείνες οι οποίες συνίστανται: α) στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής, β) στον περιορισμό ή στον έλεγχο της παραγωγής, της διαθέσεως, της τεχνολογικής αναπτύξεως ή των επενδύσεων, γ) στην κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, ...».

9. Επειδή, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 και του άρθρου 81 παρ. 1 της Συνθήκης ΕΚ, απαγορεύεται κάθε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ επιχειρήσεων που έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό, την παρεμπόδιση ή τη νόθευση του ανταγωνισμού (κατά την διάταξη του δικαίου της ΕΕ, με την πρόσθετη προϋπόθεση ότι η συμφωνία δύνανται να επηρεάσει ουσιωδώς το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών), ασχέτως των αποτελεσμάτων της (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ., 2780/2012 7μ., αποφάσεις ΔΕΚ της 8.7.1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκ. 99 και 122-124, της 20.11.2008, C-209/07, Beef Industry Development Society Ltd. κ.λπ., σκ.15-16, απόφαση ΔΕΕ της 7.2.2013, C-68/12, Slovenska Sporitel'ňa, σκ. 17) ή της μη εφαρμογής της στην πράξη (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ., 2780/2012 7μ., απόφαση ΔΕΚ της 11.7.1989, C-246/86, Belasco κατά Επιτροπής, σκ. 15) ή του εάν επιδιώκεται με αυτήν

και κάποιος νόμιμος σκοπός (2365, 2007/2013 7μ., πρβλ. αποφάσεις ΔΕΚ της 20.11.2008, C-209/07, Beef Industry Development Society Ltd. κ.λπ., σκ. 21, της 6.4.2006, C-551/03 P, General Motors BV κατά Επιτροπής, σκ. 64, και απόφαση ΠΕΚ της 27.7.2005, T-49/02 κ.λπ., Brasserie nationale κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκ. 85). Ειδικότερα, για να υπάρχει «συμφωνία», κατά την έννοια των ιδίων διατάξεων, αρκεί οι οικείες επιχειρήσεις να έχουν εκφράσει την κοινή τους βούληση να συμπεριφερθούν στην αγορά με ορισμένο τρόπο (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ., 2780/2012 7μ., αποφάσεις ΔΕΚ της 15.7.1970, 41/69, ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, σκ. 112, και της 29.10.1980, 209/78 κ.λπ., Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκ. 86, απόφαση ΠΕΚ της 26.10.2000, T-41/96, Bayer κατά Επιτροπής, σκ. 67), χωρίς να ενδιαφέρει η μορφή της εκφράσεως της εν λόγω κοινής βουλήσεώς τους (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ., 2780/2012 7μ., αποφάσεις ΔΕΚ στην υπόθεση ACF Chemiefarma, σκ. 112, και στην υπόθεση Van Landewyck, σκ. 86) και χωρίς να είναι αναγκαίο η συμφωνία αυτή να συνιστά υποχρεωτική και έγκυρη σύμβαση σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ., 2780/2012 7μ., απόφαση ΛΕΚ της 11.1.1990, 277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, σκ. 13). Εξ άλλου, κατά την έννοια των διατάξεων των άρθρων 144 επόμενου του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (ΦΕΚ Α' 97) Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.), το διοικητικό δικαστήριο, προκειμένου να εκφέρει κρίση ως προς την διάπραξη της παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού που απέδωσε η Επιτροπή Ανταγωνισμού στην αναιρεσείουσα επιχείρηση, έχει την υποχρέωση να σχηματίσει πλήρη και βέβαιη δικανική πεποίθηση, χρησιμοποιώντας τα επιτρεπόμενα από τον εν λόγω Κώδικα αποδεικτικά μέσα, μεταξύ των οποίων είναι και τα δικαστικά τεκμήρια (βλ. άρθρο 147 παρ. 1 περιπτ. ζ' και άρθρο 186 Κ.Δ.Δ.), περί της συνδρομής των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, μετά από συνολική εκτίμηση των στοιχείων του φακέλου της υποθέσεως. (ΣτΕ 2365, 2007/2013 7μ.,

2780/2012 7μ.). Ειδικότερα, εφ' όσον αποδεικνύεται ότι μια επιχείρηση μετέσχε σε σύσκεψη μεταξύ ανταγωνιστριών επιχειρήσεων στο πλαίσιο των οποίων συνήφθη συμφωνία με επιζήμιο για τον ανταγωνισμό χαρακτήρα, νομίμως συνάγεται (από την Επιτροπή Ανταγωνισμού και από το Διοικητικό Εφετείο) τεκμήριο συμμετοχής της στη συμφωνία, εναπόκειται δε στην επιχείρηση αυτή να προβάλει στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η συμμετοχή της στερούνταν παντελώς πνεύματος στρεφόμενου κατά του ανταγωνισμού, καταδεικνύοντας ότι διευκρίνισε στους ανταγωνιστές της ότι μετείχε στις συσκέψεις αυτές υπό πρίσμα διαφορετικό απ' ό,τι αυτοί ή ότι αποστασιοποιήθηκε δημόσια από το αποτέλεσμα τους, κατά τρόπον ώστε οι λοιποί μετέχοντες να θεωρήσουν ότι απέκλεισε ή τερμάτισε τη συμμετοχή της, ή να προβεί σε σχετική καταγγελία στις διοικητικές αρχές (ΣτΕ 2365/2013 7μ. σκ. 25, πρβλ απόφαση ΔΕΕ της 7.2.2013, C-68/12, Slovenská sporiteľňa, σκ. 27).

10. Επειδή, με την προσβαλλομένη απόφαση έγινε δεκτό ότι από τα έγγραφα στοιχεία, που συνέλεξε κατά τον αυτεπάγγελτο έλεγχο στα γραφεία της ΜΕΒΓΑΛ η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού, εκτιμώμενα συνολικώς και σε συνδυασμό με τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, μεταξύ των οποίων του στελέχους της ΜΕΒΓΑΛ και των εκπροσώπων του Συλλόγου Αγελαδοτρόφων Κεντρικής Μακεδονίας, προέκυψε ότι στις 31.5.2004 συναντήθηκαν στο ξενοδοχείο «ΔΙΒΑΝΗ» στη Λάρισα οι διευθυντές ζώνης γάλακτος των πέντε μεγαλύτερων γαλακτοβιομηχανιών που δραστηριοποιούνται στην ελληνική επικράτεια, «ΔΕΛΤΑ», «ΦΑΓΕ», «ΟΛΥΜΠΟΣ», «ΜΕΒΓΑΛ» και «ΝΕΣΤΛΕ», οι οποίες είναι και μέλη του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών Γαλακτοκομικών Προϊόντων (ΣΕΒΓΑΠ). Στη συνάντηση της Λάρισας ήταν παρόντες για λογαριασμό της «ΔΕΛΤΑ» για λογαριασμό της «ΜΕΒΓΑΛ» για λογαριασμό της «ΝΕΣΤΛΕ» για λογαριασμό της «ΟΛΥΜΠΟΣ» και για λογαριασμό της

«ΦΑΓΕ» ι

Τα

προαναφερόμενα στελέχη παρέστησαν εκεί με εντολή των προϊσταμένων τους, οι οποίοι είναι και μέλη του Δ.Σ. του ΣΕΒΓΑΠ (η εμπλοκή του ΣΕΒΓΑΠ στη συνάντηση της Λάρισας προκύπτει και από το γεγονός, ότι η κράτηση της αίθουσας στο ξενοδοχείο «ΔΙΒΑΝΗΣ» είχε γίνει για λογαριασμό του ΣΕΒΓΑΠ, ο οποίος ανέλαβε και την κάλυψη των σχετικών εξόδων), και α) συμφώνησαν ότι στους βασικούς άξονες της στρατηγικής των επιχειρήσεων αυτών για το επόμενο διάστημα, περιλαμβάνονταν, μεταξύ άλλων, η αποφυγή της μετακίνησης των παραγωγών γάλακτος ανάμεσα στις γαλακτοβιομηχανίες και η προσπάθεια συγκράτησης των τιμών των γαλακτοπαραγωγών στην Ελλάδα και αντιστροφής των ανοδικών τάσεων, β) αποφάσισαν τη σύσταση τακτικής ομάδας απαρτιζομένης από τους υπευθύνους συλλογής γάλακτος των πέντε εταιριών, η οποία θα συνερχόταν σε καθορισμένα χρονικά διαστήματα για να παρακολουθεί τις εξελίξεις και να προγραμματίζει κοινές ενέργειες με στόχο την διασφάλιση της ποιότητας και ανταγωνιστικότητας του ελληνικού γάλακτος και γ) όρισαν την πραγματοποίηση της επομένης συναντήσεως για τα τέλη Ιουλίου 2004, χωρίς να προκύπτει ότι κάποιος από τους εκπροσώπους των εταιριών διαχώρισε την θέση του ή δεν συμμετείχε σε κάποια από τις αποφάσεις, που λήφθηκαν. Επιπλέον με την αναιρεσιβαλλομένη έγινε δεκτό ότι από τα ανωτέρω στοιχεία αποδεικνύεται ότι η διενέργεια συζητήσεων και η λήψη αποφάσεων μεταξύ των γαλακτοβιομηχανιών στο πλαίσιο του ΣΕΒΓΑΠ, όσον αφορά τα θέματα της μείωσης των τιμών και του περιορισμού της μετακινήσεως των παραγωγών, αποτελούσε πάγια τακτική, αφού υπήρχε επί σειρά ετών μια μορφή συντονισμού μεταξύ τους, στο πλαίσιο του οποίου πραγματοποιήθηκε και η παραπάνω συνάντηση, σχετικές δε ήσαν οι διαμαρτυρίες των εκπροσώπων των κτηνοτροφικών συλλόγων προς τα μέλη της κυβερνήσεως όσον αφορά την μείωση της τιμής του γάλακτος και την δυσκολία μετακινήσεων των παραγωγών. Το δικαστήριο δέχθηκε

ακόμη ότι ένα επιπλέον στοιχείο, το οποίο ενισχύει τον παράνομο χαρακτήρα της συναντήσεως της Λάρισας (χωρίς όμως να αποτελεί αναγκαίο θεμελιωτικό στοιχείο αυτής), είναι η μυστικότητα της, η βούληση, δηλαδή, των συμμετεχουσών εταιριών να κρατήσουν σε στενό κύκλο τα συμφωνηθέντα στη συγκεκριμένη συνάντηση, η οποία προκύπτει από το ότι α) δεν προσκομίστηκαν ούτε βρέθηκαν επίσημα πρακτικά του ΣΕΒΓΑΠ για την διεξαγωγή της συγκεκριμένης συνάντησης στη Λάρισα και για την εξουσιοδότηση των διευθυντών ζώνης γάλακτος των εμπλεκομένων εταιριών να παραστούν στη συνάντηση αυτή, β) συμμετείχαν μόνο οι πέντε μεγαλύτερες στην Ελλάδα από πλευράς μεγέθους εταιρίες και δεν προέκυψε από κάποιο στοιχείο ότι κλήθηκαν επίσημα ή, έστω, ανεπίσημα τα λοιπά μέλη του ΣΕΒΓΑΠ να παραστούν στη συνάντηση αυτή, ούτε ότι το πρακτικό της εν λόγω συνάντησης κοινοποιήθηκε στα λοιπά μέλη του, που δεν ήταν παρόντα και γ) το περιεχόμενο της εν λόγω απόφασης δεν γνωστοποιήθηκε από τα συμμετέχοντα μέλη του ΣΕΒΓΑΠ ή τον ΣΕΒΓΑΠ στην Επιτροπή Ανταγωνισμού, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 21 του ν. 703/77, εντός 30 ημερών. Από την συνεκτίμηση των ανωτέρω στοιχείων το δικάσαν δικαστήριο κατέληξε στην κρίση ότι κατά την επίμαχη συνάντηση της Λάρισας εχώρησε συμφωνία μεταξύ των ανταγωνιστριών εταιριών που συμμετείχαν, όσον αφορά την συγκράτηση – μείωση των τιμών αγοράς του νωπού γάλακτος από τους παραγωγούς – κτηνοτρόφους και την αποφυγή της μετακίνησης των παραγωγών γάλακτος, η οποία, εφ' όσον στόχευε στον καθορισμό των τιμών αγοράς και στην κατανομή των πηγών εφοδιασμού, είχε ως αντικείμενο τον περιορισμό και τη νόθευση του ανταγωνισμού, δηλαδή την δημιουργία συνθηκών ανταγωνισμού, που δεν αντιστοιχούσαν στις κανονικές συνθήκες της συγκεκριμένης αγοράς, κατά παράβαση του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977, όπως και της αντίστοιχης διατάξεως του άρθρου 81 παρ. 1 της Συνθήκης ΕΚ, δεδομένου ότι, όπως έκρινε το Διοικητικό Εφετείο, η επίμαχη συμφωνία, για τους λόγους που παρατίθενται στη σκ.

17 της προσβαλλομένης αποφάσεως, μπορούσε να επηρεάσει εμμέσως το ενδοκοινοτικό εμπόριο. Ο ισχυρισμός της αναιρεσείδουσας ότι δεν της κοινοποιήθηκε το δακτυλογραφημένο κείμενο-πρακτικό της συναντήσεως της Λάρισας, που συνέταξε για τον λόγο ότι δεν συμμετείχε στην εν λόγω συνάντηση απορρίφθηκε, αφ' ενός, ως αβάσιμος, καθ' όσον ο μάρτυρας

προσκόμισε τις συνδευτικές σελίδες αποστολής με τηλεομοιοτυπία του ως άνω πρακτικού στην μητρική της αναιρεσείδουσας εταιρία ΤΥΡΑΣ, που φέρει την ίδια ημερομηνία (4.6.2004) με την αποστολή του εν λόγω πρακτικού στις λοιπές εταιρίες και ώρα παραπλήσια με αυτήν της αποστολής του πρακτικού και στις άλλες εταιρίες, αφ' ετέρου δε, ως αλυσιτελής, καθ' όσον, ακόμη και αν δεν της είχε κοινοποιηθεί το σχετικό πρακτικό, αυτό δεν αποτελεί απόδειξη της μη συμμετοχής της, εφ' όσον από το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου προκύπτει ότι η αναιρεσείδουσα συμμετείχε δια των εκπροσώπων της

Ο αυτοτελής ισχυρισμός, που προβλήθηκε από την αναιρεσείδουσα με το από 16.6.2009 υπόμνημα, που αυτή κατέθεσε μετά την συζήτηση της προσφυγής, ότι οι φερόμενοι ως εκπρόσωποί της στην συνάντηση της Λάρισας οι οποίοι «πράγματι παρευρέθηκαν στην εν λόγω συνάντηση», δεν συμμετείχαν όμως για λογαριασμό της, όπως «εντελώς αυθαίρετως και αδίκως» θεωρήθηκε «δεδομένης της συνεργασίας που διατηρούν με την εταιρία ..», της οποίας ουδέποτε υπήρξαν υπάλληλοι ή στελέχη, επίσης απορρίφθηκε από το Διοικητικό Εφετείο, το οποίο, ανεξαρτήτως του ότι έκρινε τον εν λόγω ισχυρισμό και αβάσιμο, πάντως κατέληξε ότι αυτός «πρέπει να απορριφθεί προεχόντως ως απαραδέκτως προβαλλόμενος το πρώτον με το υπόμνημα, καθ' όσον με το δικογράφο της προσφυγής ουδέποτε αμφισβήτησε [η αναιρεσείδουσα] την εκπροσώπησή της από τα ανωτέρω πρόσωπα». Περαιτέρω, ο ισχυρισμός ότι η αναιρεσείδουσα δεν ήταν δυνατόν να συμπράξει με τις ανταγωνίστριές της εταιρίες, για το λόγο ότι

το μερίδιό της στην αγορά έβαινε συνεχώς αυξανόμενο και, εκ του λόγου τούτου, αυτή υφίστατο πόλεμο από αυτές, απορρίφθηκε ως αβάσιμος, με το σκεπτικό ότι εξ ορισμού οι ανταγωνιστικές συμφωνίες διενεργούνται μεταξύ ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, η δε ύπαρξη ανταγωνισμού μεταξύ αυτών ως προς τον τελικό σκοπό, δηλαδή την κυριαρχία της καθεμιάς στην σχετική αγορά, δεν αποκλείει, όταν σε κάποια χρονική στιγμή οι συνθήκες της αγοράς το απαιτούν, την πρόσκαιρη σύμπραξη αυτών, προκειμένου να αντιμετωπιστούν προβλήματα και να επιτευχθούν γενικώτερης σημασίας στόχοι, ευνοϊκοί για τα συμφέροντα των εταιριών, που δεν δύνανται να υλοποιηθούν παρά μόνο με συλλογικές ενέργειες, όπως η μείωση της τιμής της πρώτης ύλης και η κατανομή των πηγών εφοδιασμού.

11. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως προβάλλεται ότι το δικάσαν διοικητικό εφετείο κατέληξε στην κρίση ότι νομίμως καταλογίσθηκε στην αναιρεσείουσα η ένδικη παράβαση του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 703/1977 και της αντίστοιχης διατάξεως του άρθρου 81 παρ. 1 της Συνθήκης ΕΚ με πλημμελή αιτιολογία είτε απορρίπτοντας ως απαραδέκτους είτε μη λαμβάνοντας υπ' όψη και μη αξιολογώντας ορισμένους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα επαναφέρει τον ισχυρισμό της προσφυγής της ότι η εμπλοκή της στην συνάντηση της Λάρισας δεν μπορεί να στηριχθεί στο οικείο πρακτικό που συνέταξε εφ' όσον αυτό δεν της απεστάλη. Όμως, ο σχετικός ισχυρισμός αντιμετωπίσθηκε από το δικάσαν δικαστήριο και απορρίφθηκε, κατά τα εκτεθέντα ανωτέρω, ως αβάσιμος και εν πάση περιπτώσει ως αλυσιτελής, η δε αναιρεσείουσα δεν πλήττει τις σχετικές αιτιολογικές σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης. Συνεπώς τα περί μη λήψεως υπ' όψη του ως άνω ισχυρισμού πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα, καθ' ό μέρος δε με τον ίδιο λόγο αμφισβητείται η εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού από το δικαστήριο της ουσίας ως απαράδεκτος. Περαιτέρω η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι εσφαλμένως απορρίφθηκε με

την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ως απαραδέκτως προβληθείς το πρώτον ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου ο ισχυρισμός της ότι οι φερόμενοι ως εκπρόσωποί της στην επίμαχη συνάντηση της Λάρισας

δεν ήταν στελέχη της. Ο λόγος αυτός, όπως προβάλλεται, είναι απορριπτέος ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, καθώς ο σχετικός ισχυρισμός απερρίφθη ως απαραδέκτως προβληθείς το πρώτον με το επί της προσφυγής υπόμνημα, και όχι διότι προτάθηκε το πρώτον ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου, όπως υπολαμβάνει η αναιρεσείουσα. Περαιτέρω, δεδομένου ότι δεν επρόκειτο περί δίκης κατ' έφεσιν, αλυσιτελώς γίνεται επίκληση των – μη ευρισκουσών εν προκειμένω πεδίο εφαρμογής – διατάξεων των παρ. 2 και 3 του άρθρου 96 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (συναφώς δε και εκείνης του άρθρου 151 του ίδιου Κώδικα). Εξ άλλου, αν ήθελε θεωρηθεί ότι με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι σχετικός ισχυρισμός εμπεριείχετο στην προσφυγή, ο λόγος είναι ομοίως απορριπτέος, διότι, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο της προσφυγής με αυτήν είχε υποστηριχθεί ότι «ουδέποτε η εταιρία μας συμμετείχε, έστω παθητικά, σε συζήτηση με περιεχόμενο ανάλογο με αυτό που αποτυπώνεται στο εν λόγω πρακτικό», δίχως ωστόσο εκ τούτου να συνάγεται, κα πολλώ μάλλον να διατυπώνεται με συγκεκριμένο τρόπο, αιτίαση με το ως άνω περιεχόμενο, ότι δηλ. οι συνεργάτες της που παρέστησαν στην επίμαχη συνάντηση δεν ενεργούσαν για λογαριασμό της, και ότι εσφαλμένως δέχθηκε η Επιτροπή Ανταγωνισμού το αντίθετο. Τέλος, η αναιρεσείουσα πλήττει ως αναιτιολόγητη την απόρριψη από το Διοικητικό Εφετείο του λόγου της προσφυγής της, κατά τον οποίο, λόγω της ανοδικής πορείας της στην αγορά και των αντιδράσεων που αυτή προκαλούσε, δεν είχε λόγο να συμπράξει με τους ανταγωνιστές της ούτε μπορούσε να το πράξει. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και πάντως ως αόριστος διότι ο σχετικός λόγος προσφυγής της αναιρεσείουσας απορρίφθηκε με την παρατεθείσα ανωτέρω αιτιολογία, ότι δηλ. τα ως άνω δεδομένα της

αγοράς που επικαλέσθηκε η αναιρεσείουσα δεν απέκλειαν την σύμπραξη με τις ανταγωνίστριές της προσκαίρως και προς επίτευξη επί μέρους κοινών στόχων, η αιτιολογία δε αυτή δεν παρίσταται αντιφατική, ούτε και πλήσσεται με την υπό κρίση αίτηση ειδικότερα. Εξ άλλου, κατά το μέρος που με τον λόγο αυτόν αμφισβητείται ευθέως η ορθότητα της εκτιμήσεως εκ μέρους του δικάσαντος διοικητικού εφετείου των συνθηκών της αγοράς γάλακτος και, ειδικότερα της θέσεώς της, εντός της εν λόγω αγοράς, όπως είχαν εκτεθεί από την αναιρεσείουσα με την προσφυγή της, αυτός είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος.

12. Επειδή, στο άρθρο 9 του ν. 703/1977, όπως το άρθρο αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 6 του ν. 2296/1995 (ΦΕΚ Α' 43) και τροποποιήθηκε με το άρθρο 16 του ν. 3373/2005 (ΦΕΚ Α' 188) ορίζεται ότι: «1. Η Επιτροπή Ανταγωνισμού αν ... διαπιστώσει παράβαση της παρ. 1 του άρθρου 1 ... ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, μπορεί με απόφαση της: α) ... β) ... γ) ... δ) ... ε) ... στ) να επιβάλει πρόστιμο στις επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων που υπέπεσαν στην παράβαση. 2. Το κατά την προηγούμενη παράγραφο επιβαλλόμενο ή απειλούμενο πρόστιμο μπορεί να φτάνει μέχρι ποσοστού δεκαπέντε τοις εκατό (15%) των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της τρέχουσας ή της προηγούμενης της παράβασης χρήσης. Για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου πρέπει να λαμβάνονται υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης. ....». Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, ναι μεν η διάρκεια της παραβάσεως συνιστά προβλεπόμενο από το νόμο κριτήριο για την επιμέτρηση του προστίμου, αλλά σε περίπτωση όπως η παρούσα, όπου η αποδιδόμενη παράβαση συνίσταται σε (συμμετοχή στην) κατάρτιση συμφωνίας με αντιανταγωνιστικό περιεχόμενο, χωρίς να αποδίδεται στην επιχείρηση και εφαρμογή της συμφωνίας αυτής στην πράξη, ώστε να ανακύψει και ζήτημα διαρκείας της εφαρμογής της, ο καθορισμός του ύψους του προστίμου διενεργείται νομίμως χωρίς εφαρμογή του κριτηρίου της διαρκείας της

παραβάσεως, δεδομένου ότι κρίσιμη είναι αυτή καθεαυτή η σύναψη και η ύπαρξη της συμφωνίας, ανεξαρτήτως του χρόνου ισχύος της. Εξ άλλου, οι κατευθυντήριες γραμμές τις οποίες εκδίδει η Επιτροπή Ανταγωνισμού, προς ενίσχυση της διαφάνειας και της ίσης μεταχείρισης των επιχειρήσεων, αναφορικά με τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλει, βάσει του άρθρου 9 του ν. 703/1977, μπορεί μεν, στο μέτρο που ενέχουν αυτοπεριορισμό της ως προς τον τρόπο ασκήσεως της διακριτικής της ευχέρειας κατά την επιμέτρηση των προστίμων, να δεσμεύουν κατ' αρχήν την Επιτροπή και, κατά τούτο, να παράγουν έννομα αποτελέσματα, αλλά δεν αποτελούν κανόνες δικαίου (πρβλ. απόφαση ΔΕΚ μειζ. συνθ. της 28.6.2005, C-189/02 P κ.λπ., Dansk Rrindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκ. 209-211, σχετικά με τις αντίστοιχες κατευθυντήριες γραμμές που εκδίδει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή) και η εφαρμογή τους από την Διοίκηση δεν υποχρεώνει το Διοικητικό Εφετείο να τους εφαρμόσει, όταν αποφαίνεται επί προσφυγής κατά της οικείας καταλογιστικής πράξεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού και προβαίνει, κατ' ενάσκηση της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας, στον καθορισμό του προσήκοντος ύψους του προστίμου (ΣτΕ 2365/2013 7μ., πρβλ. απόφαση ΔΕΚ της 18.9.2003, C-338/00 P, Volkswagen κατά Επιτροπής, σκ. 147).

13. Επειδή, με την προσφυγή της η ήδη αναιρεσείουσα εταιρία είχε προβάλει αιτιάσεις αναφορικά με τον τρόπο υπολογισμού του επιβληθέντος εις βάρος της προστίμου, ύψους, κατά τα προαναφερθέντα, 3.168.806,01 ευρώ, παραπονουμένη και ως προς «το σκέλος που αφορά τη διάρκεια της παράβασης». Με την προσβαλλομένη απόφαση έγινε δεκτό, κατά μερική αποδοχή, του σχετικού λόγου προσφυγής, ότι η επιβολή εις βάρος της αναιρεσείουσας προστίμου αντιστοιχούντος στο των ακαθαρίστων εσόδων της στη σχετική αγορά του νωπού αγελαδινού γάλακτος για το έτος 2004 (26.406.716,76 χ), δεν αιτιολογείται επαρκώς και προέβη σε νέο προσδιορισμό του προστίμου σε ποσοστό επί των ως άνω εσόδων της αναιρεσείουσας και

συγκεκριμένα σε 1.584.403,00 ευρώ (26.406.716,76 χ). Προς τούτο το δικάσαν δικαστήριο δέχθηκε ότι «με δεδομένη την έλλειψη απόδειξης ως προς την θέση σε ισχύ της επίμαχης συμφωνίας δεν τίθεται θέμα διάρκειας αυτής» και ακολούθως, ειδικότερα ως προς την αναιρεσεύουσα εταιρία, ότι δεν προέκυψε περαιτέρω εμπλοκή της, πέρα από την συμμετοχή της στην συνάντηση της Λάρισας. Ήδη η αναιρεσεύουσα, επιδιώκοντας την περαιτέρω μείωση του προστίμου, στο ένα δωδέκατο του ως άνω ποσού, δηλ. στο ποσό των 132.033,58 ευρώ, προβάλλει ότι το πρόστιμο εις βάρος της έπρεπε να υπολογισθεί στα ακαθάριστα έσοδά της του μήνα Μαΐου του έτους 2004 ή σε κάθε περίπτωση στο ακαθαρίστων εσόδων του έτους 2004, εφ' όσον η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση έκανε δεκτό ότι δεν προέκυψε περαιτέρω εμπλοκή της πέρα από την συμμετοχή της στην συνάντηση της Λάρισας, σύμφωνα δε με την παρ. 6 της Ανακοίνωσης της Επιτροπής Ανταγωνισμού σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων, στην οποία κάνει αναφορά η προσβαλλομένη, στην περίπτωση που η διάρκεια της παραβάσεως είναι μικρότερη του έτους η επιμέτρηση θα έπρεπε να γίνει σε μηνιαία βάση. Ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με όσα έγιναν ερμηνευτικώς δεκτά στη προηγούμενη σκέψη, δεν ανέκυπτε, εν προκειμένω, ζήτημα μειώσεως του προστίμου κατ' εφαρμογή του κριτηρίου της διάρκειας της παραβάσεως, εφ' όσον στην αιτούσα αποδόθηκε μόνον συμμετοχή σε αντιανταγωνιστική συμφωνία, όχι και εφαρμογή της συμφωνίας αυτής στην πράξη, ελήφθη, δε, υπ' όψη από το Διοικητικό Εφετείο, κατά την επιμέτρηση του προστίμου, ότι δεν αποδείχθηκε εφαρμογή της συμφωνίας στη σχετική αγορά.

14. Επειδή, μετά ταύτα, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Απορρίπτει την υπό κρίση αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στην αναιρεσεύουσα εταιρία την δικαστική δαπάνη της

./.

Επιτροπής Ανταγωνισμού που ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 25 Νοεμβρίου 2013 και 21 Μαΐου 2014

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος

Η Γραμματέας

Ε. Γαλανού

Α. Ζυγουρίτσα

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης Αυγούστου 2014.

Η Πρόεδρος
του Γ' Τμήματος Διακοπών

Η Γραμματέας

Ε. Γαλανού

Α. Ζυνούρίτσα

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Αθήνα ... 14-2-2015
Η Γραμματέας του Γ' Τμήματος
του Συμβουλίου της Επικράτειας